

Азъ решихъ да бдя; накладохъ хубавъ огънь и седнахъ до него

Току-речи цѣлата нощъ бѣше изминала доста спокойно, и азъ почнахъ да идвамъ на себе си, когато чухъ въ долната стая домакина и жена му да говорятъ и се каратъ. Бѣше вече на съмване. Като подадохъ ухо презъ огнището, което се съобщаваше съ долното, доловихъ ясно тия думи на съпруга:

„Е, добре! Най-после нека се разберемъ: трѣбва ли да заколемъ и единия и другия?“

А жената отговори: „Да“.

Следъ това не чухъ вече нищо.

Азъ едвамъ дишахъ, цѣлото ми тѣло бѣ студено като мраморъ: да ме бѣхте

видѣли, нѣмаше да ме познаете, живъ ли съмъ, или мъртъвъ. Боже! като си помисля сега!... Ние двама, ти го рече безъ оржия, срещу тѣхъ, дванадесетъ или петнадесетъ, които имаха толкова много оржия! А моятъ другаръ, мъртъвъ отъ умора, спѣше като закланъ!... Не смѣхъ да го извикамъ, за да не дигне шумъ; да се измъкна самъ — не можехъ: прозорецътъ не бѣше никакъ високъ, но долу две едри кучета виеха като вълци.

Мина четвъртъ часъ, но времето ми се стори дълго. Чухъ нѣкой да се качва по стѣлбата, и презъ процепитѣ на вратата видѣхъ бащата, съ лампа въ едната ржка, а въ другата — съ голѣмъ ножъ. Той се качваше, жена му вървѣше следъ него. Азъ се скрихъ задъ вратата; той отвори.

Но, преди да влѣзе, той остави лампата, която жена му дойде да вземе; сетне влѣзе босъ, а тя отвѣнъ му казваше тихо, като затуляше съ прѣститѣ си силната свѣтлина на лампата: „Полека стѣпвай, полека!“

Той стигна до стѣлбата, после се качи съ ножа между зѣбитѣ и, като се изравни съ височината на леглото, дето спѣше клетиятъ момъкъ, прострѣнъ, съ открито гърло, взе ножа си, а съ другата ржка... хвана единъ жамбонъ, който висѣше на гредата, отрѣза единъ рѣзанъ и се отдрѣпна, както бѣ дошълъ.

Вратата се затвори, лампата изчезна и азъ останахъ самъ съ своитѣ размисли. Щомъ настѣпи деньтъ, цѣлото семейство дойде съ голѣмъ шумъ да ни събуди, както бѣхме поржчали. Донсятъ за ядене: слагатъ закуска — много чиста